



- i během mikulášské nadílky si raději zadává s čertem...

2018

Trocha pravdy i fantazie s filmovým režisérem Zdeňkem Troškou

Stojím na prahu dalšího nového roku s pořadovým číslem 2018.

Před rokem jsem také takhle postál a říkal si: »Copak asi pro nás chystáš, co nám nadělíš, co vezmeš?«. Jako když otevírám nový diář, hledím na prázdné stránky a říkám si: »Co se všechno stane, až budu psát tady, 4. června, nebo tady – třeba 8. září? Kde budu, co se všechno stalo, kdo už není v mé blízkosti...«

* * *

Pak si člověk uvědomí, že třeba ani tu stránku 4. června už nemusí nalistovat. Protože se může stát, že my sami odejdeme někam tam, odkud se ještě nikdy nikdo nevrátil.

Jeden starý soused mi kdysi řekl: »A proč by se vraceli? Určitě je jim tam dobře, tak co tady?«

Počítal jsem zpátky...

pět filmů, režie oper jak v Národním divadle, tak třeba Dvořákovy *Rusalky* na Křižíkově fontáně pražského Výstaviště. Pořád uprostřed příjemné práce, tolik projektů před sebou! Fajn lidi kolem sebe, stálá radost. Mám svůj malý byteček, který zvolna proměňuji na obytnou knihovnu. Cestování, poznávání, spousta cen za filmy ze zahraničí. Spokojenost.

2009

Mnoho z nadšení opadlo, společnost se mění ne zrovna tím dobrým směrem. Chudák demokracie, dostává pěkně na frak. Každý si ji vysvětluje po svém. Republika se stala dojnou krávou, kterou bezohledně dojí,

se berou za pravdu, kdo řekne, co si myslí, je označen za nepřítele snad všeho na světě. Technika ovládla svět a odloučila lidi od sebe. Život se stává singl. Uzavírání se do sebe, nedůvěra, podezírání. Snad natočím ještě pár pohádek, nějaký veselý příběh a začnu si v klidu číst všechny ty knížky, které jsem si v životě nakoupil nebo dostal s tím, že až budu v důchodu, přečtu si je. Neuvědomil jsem si, že se mi může zhoršit zrak a na písmenka už neuvidím, že mě přepadne skleróza a já budu stále dokola číst *Honzíkovu cestu*...

2018

V roce 1958 mi bylo pět let...

S dětským nadšením jsme nacvičovali různé písničky a básničky k nejrůznějším výročím, těšil jsem se do školy, kterou jsem měl před okny našeho domu. Naučil jsem se číst, protože jsem se nechtěl pořád někoho doprošovat, aby mi četl pohádky. A zatímco se děti kolem učily slabikovat, četl jsem si už *O letadélku Káněti*.

1968

Vycházím z deváté třídy, stále plný nadšení a plánů do budoucnosti. Vzali mě na strakonické gymnázium, humanitní větev, hlavní jazyk francouzština, která se mi tolik líbila a kterou jsem se učil z televizního kurzu, který vedla **Irena Kačírková**, **Marie Drahoušková** a nějaký šarmantní Francouz.



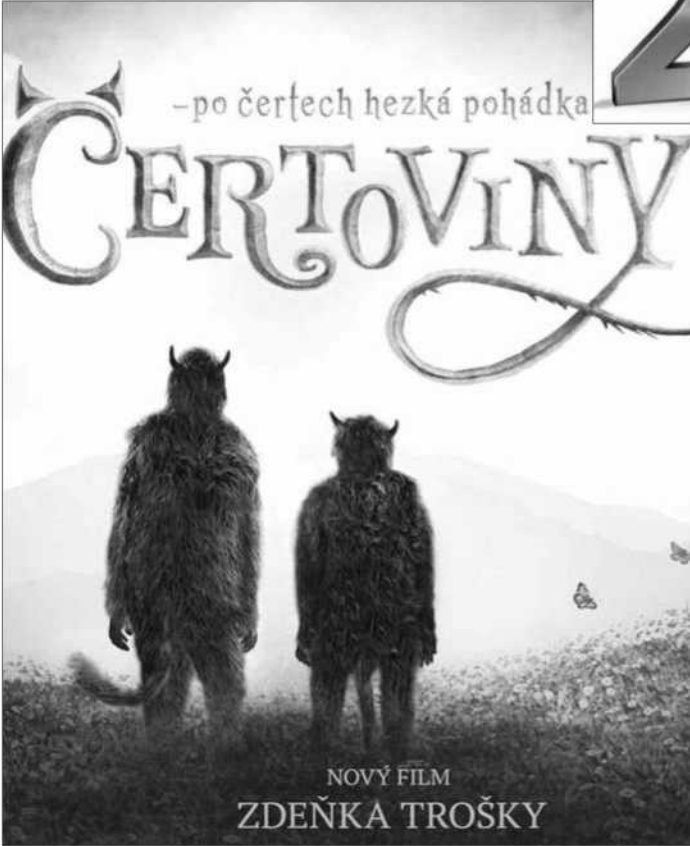
2018

1978

Po dvou letech ve strakonickém »gymplu« jsem odejel do francouzského Dijonu, kde jsem studoval na Lyceu Carnot. Vrátil jsem se ve dvaceti



a nastoupil na FAMU, katedru filmové a televizní režie. S červeným diplomem nastupuji na Barrandov jako asistent režie. V životě se mě nikdy nikdo na ten diplom nezeptal...



»Pomni, člověče, jak krátce jsi živ a jak dlouho mrtev.«

1988

Mám za sebou pět divácky úspěšných filmů - *Botu jménem Melichar*, *Slunce, seno, jahody*, *Poklad hraběte Chamaré* (ten divácky moc úspěšný nebyl), *O princezně Jasněnce a létajícím ševci*, *Slunce, seno a pár facek*.

Radost z práce, která se stala mým koníčkem a koníček mou prací. Co víc si přát? Takhle přece vypadá štěstí.

1999

Deset let po revoluci. Jako jeden z prvních dostávám výpověď z Barrandova pro nadbytečnost a k tomu dva diplomy Prvních cen za »Jasněнку« na Mezinárodním festivalu v Chicagu a v Bruselu. Pro ceny tam za mě jel někdo jiný, protože jsem prý onemocněl..., ale nikdy jsem je neviděl. Dalších

kdo jen může. Nedostatky v socialismu stále pod kůží každého z nás. Čtu, točím komedie, pohádky. A *Andělskou tvář*, svou nejlepší filmářskou práci, ze které mám obrovskou radost.

Proto si chci vážít a užívat každého dne až do toho, kdy se stanu vzpomínkou.



Proto bych vám všem rád popřál hodně zdraví, síly, radosti, pohody, klidu v duši, fajn lidi kolem sebe, stálý úsměv a práci, která vás těší a baví.

Usmívejte se, protože i když je život někdy neřád, je přece nádherný.

Mějte se a smějte se.

Váš

Zdeněk TROŠKA

2019

Ten bude až za rok. Vlastně za dva, když dohlédneme konce. To mně bude 66 let. Když se dožiju! Teď už jsem dva roky v důchodu. Kam ten čas utekl, tak strašně rychle? Společnost se hodně změnila, lidi si závidí i úsměv. Ze staré klidné Evropy se stalo něco, co nikdo ani ve snu nečekal. Střet náboženství, křesťanství versus islám. Lži

2029

Mohl bych se dožít, konce konců 76 let není dneska žádný věk, co říkáte? A když se člověk nebude trápit hříchy světa, bude si hlídat klid v duši a pohodu kolem sebe, tak co?

2039

Šestaosmdesát let mi může i nemusí být. Znam pana Káju, který se v 83 letech začal učit hrát na piáno a v šestaosmdesáti anglicky. Nakonec budu rád, že udržím moč, dojdou si tam a zpátky, budu se těšit na obědy z charity a večerníček v televizi. Svoje filmy si už pamatovat nebudu, knížky mě už dávno bavít nebudou, sladká nečinnost se bude víc a víc prodlužovat v podřimování...

2049

Máme v jihočeských Hořicích dvě hrobky. Otcovy rodiny, matčiny rodiny. A jsou v řadě za sebou. Tak je nechám prokopat a budu mít hrobku 1+1. To taky každý nemá, že?



Takovou »mikulášskou« snad ještě děti v pražské Thomayerově nemocnici nikdy nezažily! S nadílkou totiž přišli čerti z nové filmové pohádky *Čertoviny* - a chybět nemohl ani její režisér Zdeněk Troška coby vrchní velitel pekelníků.

Po vyznamenání prezidentem republiky Milošem Zemanem na Pražském hradě 28. října 2017

